

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **M. N.**

bytem [adresa]

zastoupeného advokátem JUDr. Jaroslavem Svejkovským

sídlem Kamenická 1, Plzeň

proti

žalované: **Etická komise České republiky pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu**

sídlem Nábřeží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2018, č. j. 3759/2017-EKO-7,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva obrany ČR (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 20. 12. 2016, č. j. 262003779/13/2016-1322 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně žalobci zamítl žádost o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu podle zákona č. 262/2011 Sb., o účastnících odboje a odporu proti komunismu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 262/2011 Sb.“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení se žalobcem, shrnula závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí a sumarizovala žalobcem vznesené odvolací námitky.
4. Žalované dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce využil zájezd cestovní kanceláře Sport-turist do Rakouska k emigraci dne 16. 12. 1986. Za to byl v nepřítomnosti stíhán pro trestný čin opuštění republiky a dne 22. 7. 1987 byl rovněž v nepřítomnosti za tento trestný čin odsouzen rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ve věci vedené pod spis. zn. 1 T 50/87 k trestu odnětí svobody v délce trvání dvou let a 9 měsíců nepodmíněně. Celý takto uložený trest mu byl následně prominut dne 6. 6. 1989 na základě usnesení Okresního soudu Plzeň – město, kterým bylo rozhodnuto, že se na žalobce vztahovala amnestie prezidenta republiky ze dne 27. 10. 1988. Dne 11. 6. 1991 vydal Okresní soud Plzeň – město další usnesení, jímž zastavil trestní stíhání žalobce za trestný čin opuštění republiky z důvodu jeho účasti na soudní rehabilitaci.
5. K odvolací námitce žalobce, v níž žalobce tvrdil, že spolupracoval s americkou zpravodajskou službou CIA a západoněmeckými zpravodajskými službami BND a MAD v německém Norimberku v roce 1987, žalovaná uvedla, že archivní materiály neprokazovaly žádné styky žalobce se zmíněnými rozvědnými službami; z e-mailového vyjádření pana O. předloženého žalobcem navíc vyplynulo, že žalobce toliko vozil svým autem k budově, kde se měla nacházet CIA a ve které se měl žalobce scházet s agenty CIA a spolupracovat s nimi zejména na analýze tehdejší situace v Československu. Pan O. však nikdy do budovy nešel, neboť tam neměl jako nepozvaná osoba přístup, a navíc ani nikdy nebyl přítomen samotnému setkání žalobce se zpravodajskou službou CIA. Že v budově měla sídlit CIA, věděl pan O. toliko zprostředkovaně od žalobce. Z těchto podkladů nebylo podle žalované možné učinit závěr, že žalobce ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb., spolupracoval se zahraniční zpravodajskou službou demokratického státu. Žalovaná nevyloučila, že žalobce mohl být v určitém kontaktu se CIA, nicméně k naplnění podmínky žalobcem uvažované formy odboje a odporu proti komunismu nedošlo, když taková spolupráce nevyplynula ze spisového materiálu, ani ji v tomto smyslu žalobce v průběhu řízení netvrdil. I kdyby podle žalované prokázal žalobce obsah svých schůzek se zástupci zpravodajské služby, nenaplnily by uvedené schůzky podmínky § 3 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb., neboť se jednalo o období tzv. screeningů standardně prováděných s emigranty, jejichž cílem bylo odhalení případných agentů rozvědek komunistických států, případně získání informací o situaci v Československu v politické, ekonomické a vojenské oblasti. Předmětem takového screeningu přitom podle přesvědčení žalované nebylo úkolování dotazovaných osob ze strany zpravodajských služeb, resp. se nejednalo o spolupráci charakteru a intenzity předpokládané opakovaně citovanými ustanovení zákona č. 262/2011 Sb., čili o účast na akcích směřovaných proti komunistickému režimu v Československu ve spolupráci se zahraniční zpravodajskou službou demokratického státu. Z těchto důvodů žalovaná shrnula, že žalobcovo jednání nenaplnňovalo podmínky § 3 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb.

6. Zároveň žalovaná dodala, že prokázané jednání žalobce nenaplnňovalo ani podmínky § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 262/2011 Sb. Ze spisu totiž nevyplýval obsah styků žalobce s CIA, zaměření takové jeho činnosti, ani protikomunistický motiv a cíl žalobce, zvláště pokud žalobce uvedl, že byl finančně honorován, tudíž žalovaná vyjádřila pochybnost, zdali nebyl k takové činnosti motivován finančním ziskem. Jiné formy odboje v zahraničí ve smyslu zákona č. 262/2011 Sb. pak podle žalované v projednávané věci nemohly připadat v úvahu. K výsledku pana O. žalovaná nepřistoupila kromě přihlídnutí k principu hospodárnosti vedeného správního řízení z důvodu, že provedení tohoto důkazu by nemohlo prokázat tvrzení žalobce o spolupráci s CIA, BND a MAD z důvodu, že jednak nebyl těmto schůzkám žalobce přítomen, protože žalobce na ně jen vozil svým vozem, a jednak i proto, že uvedl, že si podrobnosti po tak dlouhé době nepamatoval.
7. Z archivních materiálů, ani z jiných podkladů pro vydání rozhodnutí podle žalované nevyplývalo, že by žalobce překročil státní hranice za účelem účasti v odboji a odporu proti komunismu, byť sám v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jen ve velmi obecné rovině tvrdil, ovšem zároveň nijak neprokázal, že byl při odchodu do emigrace rozhodnut udělat vše pro to, aby se režim v Československu změnil. Prokázána v řízení podle zjištění žalované nebyla ani žalobcova tvrzení o tom, že se od mládí aktivně účastnil odporu proti komunistickému režimu, netajil se se svými názory, pročez měl mít problémy na střední škole a v základní vojenské službě a poté i v zaměstnání, když pro absentující kádrové předpoklady mohl vykonávat jen dělnické profese, a že byl zadržen a dva dny vyslýchán StB v osmdesátých letech minulého století v souvislosti s výjezdem skupiny Autorodeo ČSSR z Rokycan na turné po západní Evropě.
8. Konečně k žalobce namítané vadě řízení, spočívající v tom, že správní orgán prvního stupně před vypravením prvostupňového rozhodnutí do správního spisu založil nové dokumenty týkající se trestního řízení z roku 1987 vedeného se žalobcem ve věci nedovoleného opuštění republiky, konkrétně spisu Okresního soudu Plzeň – město k rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 50/87, které se pouze zčásti shodovaly s archivními materiály, jež správnímu orgánu prvního stupně dodal Archiv bezpečnostních složek, aniž by byl žalobce s nimi podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), seznámen, žalovaná sice konstatovala, že se o vadu řízení jednalo, nicméně zároveň dodala, že se nejednalo o vadu, o níž bylo lze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu pak žalovaná uzavřela, že k takto identifikované vadě řízení se nepřihlíželo, protože předmětné podklady, s nimiž nebyl žalobce seznámen, se týkaly jen trestního řízení pro spáchání trestného činu nedovoleného opuštění republiky vedeného v roce 1987, přičemž sám žalobce v tomto činu nespatořoval svoji protikomunistickou činnost, kterou směřoval k tvrzeným stykům se zahraničními zpravodajskými službami CIA, BND a MAD. Skutková zjištění tak souvisela jen s trestním řízením ve věci spáchání tehdy trestného činu nedovoleného opuštění republiky, netýkala se tudíž žalobcem tvrzené protikomunistické činnosti žalobce, čili tato vada řízení neměla vliv na správnost prvostupňového rozhodnutí.

III. Obsah žaloby (včetně jejího doplnění)

9. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení a zmínil závěry jak prvostupňového rozhodnutí, tak napadeného rozhodnutí, aby následně v obecné rovině konstatoval, že napadené rozhodnutí napadl ve všech výrocích s tím, že spočívalo na nesprávné argumentaci žalované a že zkrátilo žalobce na jeho právech.

10. Žalobce nejprve v **prvním žalobním bodu** žalované vytkl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí zjevně nad rámec úpravy § 2 písm. b) ve spojení s § 3 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb. po žalobci požadovala prokázání, že žalobce byl ze strany zpravodajské služby úkolován k vykonávání určitých činností na území Československa, přičemž k plnění těchto úkolů přistoupil, resp. se o ně pokusil. Taková argumentace se podle názoru žalobce neshodovala ani s její předchozí rozhodovací praxí, která netrvala na splnění podmínek úkolování a přistoupení či pokusu úkolu účastníka odboje. Z povahy věci žalobce ani k takovým úkolům a jejich plnění v tuzemsku nemohl přistoupit, když byl ve vlasti odsouzen za trestný čin nedovoleného opuštění republiky ve smyslu § 109 odst. 2 zákona č. 140/1961, trestní zákon, v tehdy platném a účinném znění. Žalobce následně podtrhl, že spolupracoval dokonce se třemi různými zahraničními zpravodajskými službami, a to po delší dobu a opakovaně po dobu několika měsíců při frekvenci jednou až dvakrát týdně, takže jeho pomoc jim nemohla být bezcenná. Ze všech těchto důvodů žalobce uzavřel, že tak žalovaná tímto naplnila podmínku pro zrušení správního rozhodnutí pro jeho nezákonnost tak, jak je uvedena v § 78 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) čili pro překročení mezí správního uvážení nebo pro jeho zneužití.
11. Žalobce v této souvislosti uvedl, že pro svá tvrzení navrhl svědka pana M. O., který v řízení v rámci svých možností vypověděl, že žalobce docházel v tvrzeném rozsahu do sídla zpravodajské služby CIA, přičemž bylo zcela patrné, že tento svědek nemohl být obeznámen s detaily této žalobcovy spolupráce se zpravodajskou službou CIA, neboť ta probíhala bez přítomnosti dalších osob pod požadavkem co největšího utajení. Žalobce přitom v rámci řízení navrhl „řadu důkazů“, které jeho tvrzení podporovaly. Jeho tvrzení svědčila i nepoměrně krátká doba, po které byl žalobci udělen azyl, přičemž o azylu s ním bylo hovořeno ze strany zpravodajské služby CIA poté, co vyjádřil své obavy o budoucnost. Rychlé udělení azylu si tak dle svého tvrzení „vysloužil“, jeho udělení vůbec nebylo samozřejmostí. Z okolností případu navíc oproti závěrům žalované jasně vyplývalo, že jeho spolupráce se zpravodajskými službami směřovala proti komunistickému režimu a byla činností v zájmu demokracie. Jestliže žalovaná v napadeném rozhodnutí poukazovala na finanční odměnu, kterou žalobce dostával, což měla být jeho motivace k jednání, žalobce se proti tomuto závěru žalované ohradil s tím, že praxe finančního odměňování nesvědčila o ničem jiném, než o poskytnutí finanční náhrady za poměrně rozsáhlý čas, který žalobci coby nově příchozímu imigrantovi v nelehké finanční situaci zabírala. Konečně žalobce soudu navrhl doplnění dalších důkazů včetně azylového spisu, rozhodnutí o udělení azylu, spisu CIA, svědecké výpovědi pana Z. D. a pana M. O. a usnesení Okresního soudu Plzeň – město o rehabilitaci ze dne 11. 6. 1991.
12. Ve **druhém žalobním bodu** pak žalobce uvedl, že se již před emigrací výrazně vymezoval proti komunistickému režimu např. v rámci uměleckého uskupení Autorodeo, s nímž plánoval zahraniční cestu, před kterou byl však zadržován bez sdělení obvinění a vyslýchán ve věznici Plzeň – Bory. Touto činností přitom žalobce naplnil § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 262/2011 Sb. K tomuto svému tvrzení navrhl důkaz svědeckou výpovědí neadresně uvedených členů Autorodeo a blíže nespecifikované „záznamy o činnosti Autorodeo“. Tuto činnost žalobce ovšem žalovaná nevzala jakkoliv v odůvodnění napadeného rozhodnutí v úvahu.
13. Následně v posledním, **třetím žalobním bodu** žalobce obdobně jako v odvolání argumentoval tím, že řízení v prvním stupni bylo zatíženo procesní vadou, kterou žalovaná v napadeném rozhodnutí potvrdila. Na rozdíl od žalované byl však žalobce toho názoru, že vzhledem

k nedostatku původních důkazních listin bylo nutno se v řízení zabývat všemi důkazy, navíc takto obsáhlými (46 stran), tudíž tato procesní vada měla podle žalobce vliv na průběh řízení v projednávané věci a na zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě s podporou rozsáhlých citací odůvodnění napadeného rozhodnutí v zásadě odkázala na znění napadeného rozhodnutí a navrhla žalobu žalobce zamítnout pro nedůvodnost.
15. Žalovaná velmi obsírně odmítla námitky žalobce obsažené v **prvním žalobním bodu** s tím, že žalobní argumentace byla zcela zavádějící, neboť bez reflexe ke zjištěnému stavu věci a argumentům uvedeným v napadeném rozhodnutí vycházela z předpokladu, že žalobce v řízení prokázal spolupráci se zahraničními zpravodajskými službami CIA, MAD a BND. Z napadeného rozhodnutí totiž vyplývalo, že v projednávané věci bylo v řízení prokázáno jen tolik, že žalobce využil zájezd cestovní kanceláře Sport-turist do Rakouska, aby dne 16. 12. 1986 emigroval, a že byl v nepřítomnosti pro tento skutek trestně stíhán a v nepřítomnosti odsouzen pro trestný čin nedovoleného opuštění republiky, následně pro něj ovšem amnestován a konečně soudně rehabilitován. Dále bylo v řízení prokázáno, že pan O. vozil žalobce svým autem k budově, ve které se měla nacházet CIA a ve které se měl žalobce scházet s jejími agenty. Ostatní skutečnosti nebyl pan O. schopen potvrdit, protože do budovy nevstupoval a všechny informace o stycích žalobce s CIA měl zprostředkovaně jen od žalobce. Žalovaná tak znovu konstatovala, že nebylo lze mít za prokázané, že žalobce spolupracoval s některou zahraniční zpravodajskou službou demokratického státu ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb. Žalobce se tak v žalobě soustředil na právní kvalifikaci svého neprokázaného jednání, navíc toliko v obecné rovině. Žalovaná zopakovala, že nepopírala, že by žalobce mohl být v určitém kontaktu s CIA, nicméně pro relevantní spolupráci by musel v řízení prokázat konkrétní spolupráci se zahraniční zpravodajskou službou demokratického státu, což se v projednávané věci nestalo. Proto také v napadeném rozhodnutí nevykloučila, že žalobce byl podroben standardním pohovorům vedeným s emigranty z východního bloku, tzv. screeningům, a to i z důvodu následného úspěšného přistoupení k udělení azylu. V tomto směru bylo třeba podle žalované odmítnout rovněž tu část žalobní argumentace, v níž žalobce namítal na straně žalované překročení mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Nebylo-li totiž v projednávané věci prokázáno žádné relevantní jednání žalobce, čili správního uvážení nebylo vůbec ze strany správních orgánů využito, bylo jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto jen z tohoto důvodu.
16. Zároveň žalovaná odmítla, že by se napadené rozhodnutí přičilo její předchozí rozhodovací praxi, když ze žaloby nebylo ani patrné, oč tento závěr žalobce opřel. Pro tento účel žalovaná uvedla, že za dobu své činnosti žalovaná rozhodla o udělení osvědčení za spolupráci se zpravodajskou službou toliko jednou, panu K. K., jenž poskytoval svojí prokázanou činností podporu agentovi CIC panu L. P. vykonávajícímu zpravodajskou činnost na území Československa. Pakliže žalobce na jiném místě žaloby tvrdil, že ze skutečností souvisejících s udělením azylu jeho osobě, navíc neprokázaných, bylo lze takovou spolupráci se zahraničními zpravodajskými službami dovodit, žalovaná takto formulovanou konstrukci žalobní argumentace odmítla. Žalovaná rovněž poukázala na spekulativnost žalobcových

závěrů ohledně protikomunistického charakteru činnosti žalobce, která měla vyplývat „z okolností“ případu žalobce.

17. Za zavádějící žalovaná označila rovněž tu žalobní námitku, v níž měla žalovaná zpochybňovat ideový motiv pro jednání žalobce na základě vyplácení finanční odměny. Žalovaná jej totiž nezpochybňovala, pouze konkrétně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla výčet absentujících skutkových zjištění nutných pro relevantní posouzení naplnění podmínek § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2011 Sb.
18. Ke **druhému žalobnímu bodu** žalovaná poukázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se uskupením Autorodeo zabývala. Z tvrzení žalobce v projednávané věci přitom bylo zřejmé, že zahraniční výjezd uskupení Autorodeo se vůbec neuskutečnil, proto nebylo lze uvažovat ohledně této činnosti žalobce o naplnění podmínek § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 262/2011 Sb., protože formou odboje a odporu proti komunismu se rozuměla soustavná, dlouhodobá, či jinak významná činnost spočívající ve vyvíjení politické, publicistické nebo jiné prokazatelně protikomunistické činnosti v zahraničí. Právě podmínka výkonu činnosti v zahraničí nebyla v tomto případě ze strany žalobce splněna.
19. Ohledně **třetího žalobního bodu** se žalovaná vůči žalobní argumentaci představené žalobcem vymezila tak, že z materiálů trestního řízení vedených v roce 1987 proti žalobci nevyplývaly žádné skutkové okolnosti týkající se žalobcem tvrzené protikomunistické činnosti, která měla spočívat v jím tvrzené spolupráci se zahraničními zpravodajskými službami. Do spisu navíc nebylo vloženo 46 stran nového dokumentu z trestního spisu, když již větší část tohoto dokumentu byla součástí materiálů poskytnutých Archivem bezpečnostních složek, s nimiž se žalobce měl možnost dne 16. 11. 2016 seznámit na základě seznámení se s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Předmětný dokument ovšem nemohl mít jakýkoliv vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, resp. na správnost napadeného rozhodnutí, protože předmětem řízení nebyla protikomunistická činnost žalobce v jednání spočívajícím v opuštění republiky žalobcem.

V. Replika žalobce

20. Žalobce na vyjádření žalované jen velmi stručně reagoval svou replikou ze dne 22. 7. 2019, v níž nově poukazoval na skutečnost, že žalovaná nevyvinula dostatečné úsilí k objasnění případu žalobce, když jej nepoučila, jak přesně měl svá tvrzení uvést a dokladovat, případně jej nepožádala o doplnění dalších možných důkazů. Žalovaná tak důkazní břemeno spočívající v pátrání a dokazování skutečností v projednávané věci bez relevantního důvodu přenesla na žalobce, který jej však nenesl.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal bez nařízení jednání v souladu se zněním § 51 odst. 1 s. ř. s., protože s tím účastníci řízení souhlasili (žalobce), resp. byl jejich souhlas presumován (žalovaná), a to na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
22. Jádrem sporu mezi účastníky řízení v předmětné věci je především otázka, zdali bylo, či nebylo v řízení prokázáno, že žalobce naplnil podmínky zákona č. 262/2011 Sb. pro to, aby

mu bylo správním orgánem prvního stupně vydáno osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu podle § 6 zákona č. 262/2011 Sb. (dále jen „osvědčení“).

23. Z § 2 písm. b) zákona č. 262/2011 Sb. plyne, že odbojem a odporem proti komunismu je účast na akcích směřovaných proti komunistickému režimu v Československu projevená ať již jednotlivě či ve skupině na základě politického, náboženského či mravního demokratického přesvědčení nebo vědomá a veřejná vyjádření takového odporu, na území státu i v zahraničí, a to i ve spojení s cizí demokratickou mocností, některou z forem uvedených v § 3 s cílem odstranit, výrazně oslabit či narušit anebo jinak poškodit komunistickou totalitní moc v Československu a obnovit svobodu a demokracii.
24. Ustanovení § 3 zákona č. 262/2011 Sb. se zabývá jednotlivými formami odboje a odporu proti komunismu. Ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb. se „(f)ormou odboje a odporu proti komunismu ... rozumí ozbrojený nebo jiný srovnatelný boj vedený proti komunistickému režimu v Československu, provádění sabotáží, spolupráce se zahraniční zpravodajskou službou demokratického státu, převaděčství nebo překračování státních hranic za účelem účasti v odboji a odporu proti komunismu (agenti-chodci). Za formu odboje a odporu proti komunismu se rovněž považují s tím srovnatelné jiné statečné činy nebo statečné veřejné postoje na podporu ozbrojených akcí směřovaných proti komunistickému režimu v Československu.“ Z odstavce 2 písm. c) citovaného ustanovení se podává, že formou odboje a odporu proti komunismu se dále rozumí soustavná či dlouhodobá anebo jinak významná činnost spočívající ve vyvíjení politické, publicistické nebo jiné prokazatelně protikomunistické činnosti v zahraničí zaměřené přímo nebo nepřímo na obnovu svobody, demokracie nebo na oslabení komunistického režimu.
25. V souladu s § 6 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb. vydává ministerstvo osvědčení na základě žádosti občana. „Žádost musí kromě obecných náležitostí podání obsahovat podklady prokazující splnění podmínek pro vydání tohoto osvědčení, a pokud jím žadatel disponuje, také doklad o československém občanství nebo doklad o jeho odnětí.“ Podle § 6 odst. 3 věta druhá a třetí citovaného zákona pak platí, že „(j)sou-li splněny podmínky pro vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu, vydá ministerstvo osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu. Nejsou-li tyto podmínky splněny, ministerstvo vydá rozhodnutí o tom, že toto osvědčení nevydává.“
26. Z důvodové zprávy k návrhu zákona č. 262/2011 Sb. (sněmovní tisk č. 204/0, Poslanecká sněmovna, 6. období, 2010-2013) se podává, že „(d)ůvod předkládané normy spočívá především v mravním imperativu boje za svobodu a demokracii a v generálně-preventivním významu vyzdvižení tohoto boje. Není možné

nerozlišovat mezi těmi, kdo se nedokázali vzepřít bezpráví, a těmi, kdo ho vykonávali, především je však důležité vyzdvihnout a ocenit ty, kdo se totalitě a bezpráví aktivně postavili.“ (důraz přidán soudem). Podle preambule zákona č. 262/2011 Sb. je jeho cílem „vyjádřit úctu a vděčnost ženám a mužům, kteří v období komunistické totalitní moci s nasazením vlastních životů, osobní svobody i majetku aktivně bránili hodnoty svobody a demokracie“. Za účelem naplnění tohoto cíle zákon vymezuje odboj a odpor proti komunismu, stanoví podmínky pro vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu, nebo upravuje rehabilitace.

27. Soud z právní úpravy, jež se na posouzení této věci aplikuje, resp. ze smyslu a účelu jejího přijetí, tedy v první řadě dovozuje, že měla být naplněním ambice ocenit osobnosti, jejichž postoje a činy projevovaly v období komunistického režimu dosahovaly určité míry intenzity, resp. byly spojeny s určitými vážnými důsledky do života těchto osob tak, jak je promítnuta do § 2 a § 3 zákona č. 262/2011 Sb. Úspěšná žádost o vydání osvědčení tedy zásadně a striktně předpokládá naplnění podmínek zde vymezených, což potvrzuje výše soudem citované znění důvodové zprávy k zákonu č. 262/2011 Sb., z níž je zřejmé, že okruh oceňovaných osob jím není nastaven příliš široce.
28. To lze rovněž dovodit z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č. j. 8 As 175/2015 - 116, podle něhož, *„zákonodárce při vymezení zákonem uznaných forem odboje a odporu proti komunismu zvolil cestu poměrně podrobného až kazuistického výčtu aktivit a postojů, jejichž společným jmenovatelem byla schopnost reálně poškodit komunistický režim, a které tudíž vládnoucí garnitura tvrdě potlačovala. Lidé, kteří se podíleli na zákonem vymezených činnostech a aktivně zastávali intenzivní protikomunistické postoje, vědomě nasazovali vlastní život, majetek či svobodu: v případě odhalení byli nezřídka přesídlováni, umístěni do pracovních táborů, odsouzeni k mnohaletým trestům odnětí svobody či k propadnutí majetku; výjimkou nebyly ani tresty smrti, udělované za odbojovou činnost zejména v politických procesech 50. let. Mírnější formy nesouhlasu s komunistickým režimem nebyly spojeny s obdobným rizikem, a proto je zákonodárce nezařadil mezi formy odboje a odporu proti komunismu ve smyslu zákona č. 262/2011 Sb.“* (důraz přidán soudem)
29. Zdejší soud současně v relaci ke konstantně vytčeným judikatorním mantinelům poukazuje, že v případě shora soudem citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„(ž)ádost o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu musí kromě obecných náležitostí podání obsahovat podklady prokazující splnění podmínek pro vydání tohoto osvědčení (srov. § 6 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb.). Bylo tedy na stěžovateli, aby prokázal, že jeho činnost nesla znaky některé z výše uvedených forem odboje a odporu proti komunismu.“* (důraz přidán soudem) Nejvyšší správní soud se tím přiznaně hlásí též k závěrům právní doktríny ohledně nesení důkazního břemene ve vztahu k těm správním řízením, která jsou zahajována na žádost účastníka řízení. Podle nich *„(n)epodaří-li se ověřit údaje uvedené žadatelem v žádosti, jde o situaci, kdy nelze přijmout závěr ani o pravdivosti tvrzení účastníka, ani o tom, že je nepravdivé (stav non liquet). Stav non liquet může nastat proto, že žadatel nenavrhl žádný důkaz k prokázání svého tvrzení nebo navrhl důkaz, který je zjevně nezpůsobilý k takovému prokázání, nebo navržený důkaz byl sice proveden, avšak jeho hodnocením nedospěl správní orgán k závěru o pravdivosti či nepravdivosti daného skutkového tvrzení.“* (k tomu srov. MACUR, J. *Důkazní břemeno v civilním soudním řízení*. Brno: Masarykova univerzita, 1995, s. 9).
30. Soud nejprve v logice žalobcem představených žalobních bodů přikročil k vypořádání těch žalobních námitek, které žalobce podřadil pod **první žalobní bod**. Tyto námitky přitom žalobce víceméně toliko v polemické rovině komponoval tak, že se neztotožnil se závěry žalované v napadeném rozhodnutí o tom, že žalobce svá tvrzení o své protikomunistické činnosti ve smyslu zákona č. 262/2011 Sb. v řízení neprokázal.
31. Jestliže žalobce namítal, že žalovaná v napadeném rozhodnutí překročila rámec úpravy § 2 písm. b) ve spojení s § 3 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb., když po žalobci požadovala prokázání, že žalobce byl ze strany zpravodajské služby úkolován k vykonávání určitých činností na území Československa, přičemž k plnění těchto úkolů přistoupil, resp. se o ně pokusil, soud k této žalobní námitce konstatuje, že tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobcem odkazovaný § 2 písm. b) zákon č. 262/2011 Sb. pro naplnění definice odboje a odporu proti komunistickému režimu vskutku vyžadoval, aby se jednalo o aktivní účast žalobce na akcích směřovaných proti komunistickému režimu v Československu projevenou na základě politického, náboženského či mravního demokratického přesvědčení, a to i v zahraničí, ve spojení s cizí demokratickou mocností, a některou z forem uvedených mimo jiné v žalobcem citovaném § 3 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb., s cílem odstranit, výrazně oslabit či narušit anebo jinak poškodit komunistickou totalitní moc v Československu a obnovit svobodu a demokracii. I kdyby zdejší soud připustil žalobcův názor, že v rozsahu jím vykonávaného protikomunistického odporu či odboje formou spolupráce se zahraniční zpravodajskou službou nemusel být žalobce nutně úkolován jen k vykonávání určitých činností na území Československa (kam se již vrátit nemohl), nýbrž mohl být zpravodajskou službou úkolován i na území jiných států [vždy se však muselo jednat o konkrétní činnost (zároveň činnost dostatečně významnou) přímo zaměřenou proti komunistickému režimu v Československu], neshledal tuto skutečnost pro projednávanou věc podstatnou. Žalobce totiž v nyní souzené věci neprokázal vůbec žádnou konkrétní spolupráci se zahraniční zpravodajskou službou (neprokázal konkrétní obsah spolupráce, uskutečněné akce zamířené proti komunistickému režimu v Československu apod.); tím spíše pak v této spolupráci nemohly sehrát jakoukoli významnější roli žalobcem uvažované geografické parametry, tj. kde mělo docházet k naplnění spolupráce se zpravodajskými službami.

32. Jak přitom zcela legitimně požadoval § 6 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb., měl žalobce povinnost svou žádost o vydání osvědčení obligatorně vybavit podklady prokazujícími splnění podmínek pro vydání osvědčení. V proběhlém řízení o takové žádosti žalobce však soud, aniž by tendoval k jakémukoliv zlehčování jistě obtížné situace žalobce v době po jeho útěku z komunistické vlasti a následného trestního stíhání v nepřítomnosti v Československu, nedospěl k závěru, že by v něm žalobce řádně doložil, že se ve spojení s demokratickou mocností zúčastnil takových protikomunistických akcí, *notabene* prováděných nejvíce kvalifikovanou a co do existujících rizik nejnebezpečnější aktivní odbojovou formou (vedle např. ozbrojeného boje a provádění sabotáží), v daném případě založenou na srovnatelně nebezpečné spolupráci žalobce se zahraniční zpravodajskou službou demokratického státu, v jejímž rámci by dotyčný prokázal i přes hrozící závažný postih ze strany komunistického režimu vlastní osobní statečnost. K takovým závěrům jednoduše nebylo možné ze strany správních orgánů rozhodujících v projednávané věci ani při nejlepší vůli dospět.
33. Soudu tak nezbývá, nežli zopakovat závěry, k nimž dospěla žalovaná v napadeném rozhodnutí na základě obsahu správního spisu, a sice že žalobce v projednávané věci ani neprokázal, že by v zahraničí (SRN) spolupracoval se zahraniční zpravodajskou službou demokratického státu, když ze žalobcem odkazovaného e-mailového sdělení pana M. O. správnímu orgánu prvního stupně ze dne 3. 11. 2016 toliko vyplynulo, že žalobce svým vozidlem vozil k budově, kde měla, ovšem pouze na základě původního sdělení žalobce, sídlit CIA. Zároveň ani žalobce nenabídl ke svým tvrzením ohledně údajně opakované a frekventované spolupráce se CIA žádné další důkazy, které by jeho tvrzení o takové spolupráci a především také o jejím konkrétním obsahu, navíc s potřebnou relevancí k formě odboje a odporu proti komunismu předpokládané v § 3 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb., dokládaly. Ze spisu v nyní souzené věci rovněž vyplynulo, že ke spolupráci s ostatními dvěma západoněmeckými zpravodajskými službami BND a MAD dokonce žalobce ani konkrétněji netvrdil, v čem měla jeho spolupráce s nimi spočívat, když měl být pouze z jejich strany informačně „vytěžen“. Za takové situace naprosté důkazní nouze pro vydání osvědčení ve

prospěch žalobce tudíž nebylo možné jeho tvrzení nijak prokázat, ať již v rovině uskutečnění jakékoliv spolupráce se zahraniční zpravodajskou službou demokratického státu, natož pak ve vztahu k oné kvalifikované, nejzávažnější formě odboje a odporu proti komunismu, jíž se žalobce ve své žádosti o vydání osvědčení domáhal. Žalovaná navíc zcela přiléhavě žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru poučila o tom, že screeningové vstupní pohovory vedené ze strany zahraničních zpravodajských služeb byly u nově příchozích imigrantů ze zemí tehdejšího komunistického bloku, tedy i v případě žalobce, v zásadě standardním nástrojem pro rozkrývání případných agentů komunistické rozvědky. Spíše tomuto scénáři by tedy i v případě skutečného prokázání konkrétní spolupráce se zpravodajskou službou CIA v řízení (což ovšem nebyl případ žalobce) nasvědčovala rovněž žalobcem útržkovitě předkládaná a jen v obecných obrysech vyličená verze průběhu údajně prováděných výsledků v zahraničí.

34. Proto soud neshledal, že by požadavek žalované na prokázání žalobcem tvrzené, v zásadě již kvalifikované, čili intenzivnější a aktivnější spolupráce se zahraniční zpravodajskou službou demokratického státu, bylo možné shledat jakkoliv excesivním, čili překračujícím nejen text zákona č. 262/2011 Sb., ale i jeho smysl a účel, když cílem právní úpravy bylo uznání zásadnější osobní statečnosti osob, které se ve formách citovaným zákonem předvídaných účastnily odboje a odporu proti komunismu. K těmto formám pak v souladu s přesvědčením zdejšího soudu nepatřilo ocenění obvyklejších a méně závažných projevů nesouhlasu s komunistickým režimem, které intenzity odboje a odporu proti komunismu nedosahovaly, protože byly také pro jejich původce i méně rizikové. K tomu soud dodává, že nemohl přisvědčit ani té části návazné žalobní argumentace, v níž žalobce jen paušálně a bez dalšího poukázal na rozhodovací praxi žalované, které se napadené rozhodnutí mělo protivit. Důvodem pro takový postoj soudu byla především obsahová neuchopitelnost takto postaveného žalobcovy tvrzení, o něž se soud nemohl pro jeho neadresnost ve směru k alespoň příkladné předchozí rozhodovací praxi žalované jakkoliv opřít, zvláště za situace, kdy žalovaná podle svého tvrzení právě pro takovou formu odboje a odporu proti komunismu historicky vydala toliko jediné osvědčení. Žalobcem návazně tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí, spočívající v překročení, či zneužití limitů správního uvážení ze strany žalované tak soud neshledal důvodnou.
35. Přitom soud ve výše uvedených souvislostech poukazuje rovněž na to, že sám žalobce výslovně v rámci tohoto žalobního bodu připustil, že z e-mailového sdělení pana M. O. ze dne 3. 11. 2016 bylo zcela patrné, že tento svědek nemohl být obeznámen s detaily této žalobcovy spolupráce se zpravodajskou službou CIA, neboť ta probíhala bez přítomnosti dalších osob pod požadavkem co největšího utajení. Právě z téhož důvodu k témuž závěru dospěl i správní orgán prvního stupně, když rezignoval s ohledem na princip hospodárnosti vedeného správního řízení na výsledcích pana M. O., protože by do celé věci se zřetelem na jeho okrajovou roli v projednávané věci nemohl vnést více světla. Soud zároveň s odkazem na správní spis vedený v projednávané věci odmítá argument žalobce, že pro svá tvrzení navrhl „řadu důkazů“, které je podporovaly. Takovým důkazem přitom především nemohla být sama o sobě jen údajně nepoměrně krátká doba, po které byl žalobci udělen azyl, zvláště pak za situace, kdy žalobce přiznal, že vůči vyslyšajícím vyjádřil obavy o svou budoucnost. Soud přitom zároveň nemá důvod posuzovat, jestli motivací žalobce pro vyplacenou finanční odměnu byla, či nebyla, snaha žalobce odporovat komunistickému režimu v zájmu demokracie, když tato snaha, brána v potaz sama o sobě, nemohla postačovat k naplnění intenzity, resp. formy, kterou předpokládal § 3 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb. pro vydání žalobcem požadovaného osvědčení.

36. Pokud by se soud měl zastavit u souvisejícího, žalobcem navrhovaného doplnění dalších důkazů včetně azylového spisu, rozhodnutí o udělení azylu, spisu CIA, svědecké výpovědi pana Z. D. a pana M. O. a usnesení Okresního soudu Plzeň – město o rehabilitaci ze dne 11. 6. 1991, pak soud v první řadě konstatuje, že ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede. Zdejší soud tedy není vázán důkazním návrhem žalobce v projednávané věci, když v souladu s předmětem a účelem řízení provádí toliko ty důkazy, které vyhodnotí jako rozhodné (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000 - 73). Především tak nemusí vyhovět nejasným, neúplným, či nekonkrétním návrhům žalobce na dokazování, jak k tomuto závěru konstantně v minulosti dospíval Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Afs 109/2007 - 117). Právě jako zcela nejasný a nekonkrétní soud vyhodnotil především žalobcem blíže neidentifikovaný a s největší pravděpodobností jím jen hypoteticky předpokládaný důkaz „*spisem CIA*“. Tento spis CIA nebyl, na rozdíl od rovněž navrhovaného důkazu azylovým spisem příslušného čísla, žalobcem jakkoli blíže označen, přičemž ani z předchozích vyjádření žalobce v rámci proběhlého řízení a podané žaloby nevyplývalo, že by o spolupráci se CIA (ale ani s BND a MAD) byly ze strany takto zmiňovaných zahraničních zpravodajských služeb vedeny jakékoliv písemné záznamy, natož spisová dokumentace. Se zřetelem na znění § 6 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb. a návaznou judikaturu Nejvyššího správního soudu k tomuto ustanovení, kterou zdejší soud výše cituje, přitom důkazní břemeno ohledně prokázání konkrétní formy odboje či odporu proti komunismu leželo nepochybně právě na žalobci, který jej měl nést již s podáním své žádosti o vydání osvědčení, nikoli až v řízení před soudem. Ani svou žádost o vydání osvědčení tedy žalobce nedokládal být jen předpokládanou existencí „*spisu CIA*“, proto má soud za to, že takový návrh byl pouze účelovým krokem v rámci procesní obrany žalobce, bez reálné jistoty žalobce o samotné existenci takového důkazu k prokázání formy odboje a odporu proti komunismu tak, jak ji předvídal § 3 odst. 1 zákona č. 262/2011 Sb. Obdobou takto žalobcem navrženého spisu byla jím rovněž navržená svědecká výpověď pana Z. D., u níž nebylo navíc ani žalobcem uvedeno, co by mělo provedení takového důkazu dokládat, jakou pozici tato blíže osobními údaji neoznačená osoba zastávala v poměru k žalobci a k projednávané věci, čili jak by mohla přispět k unesení důkazního břemene žalobce a prokázání jeho odboje či odporu proti komunismu prováděného v zahraničí. Proto soud nepřistoupil k provedení ani jednoho z obou žalobcem navrhovaných, nejasných a nekonkrétních důkazů.
37. Co se týče žalobcem rovněž navrženého důkazu „*informace od úřadu o existenci, skartaci apod.*“ azylového spisu č. 162-04998-87 vedeného u *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge*, D – 90 513 Zirndorf, soud konstatuje, že takto navržený důkaz by informací o existenci či skartaci předmětného spisu, patrně vedeného ve věci žalobce (žalobce tuto informaci v žalobě neuvedl), nijak podstatně nepřispěl k prokázání pro věc rozhodných skutečností, a to v souvislosti se spoluprací s jím vyjmenovanými zahraničními zpravodajskými službami. Soudu nadto není zřejmé, jak by provedení důkazu spisem žalobce jako žadatele o azyl mělo souviset s kvalifikovanou spoluprací žalobce se zahraničními zpravodajskými službami v zahraničí, když se obsahově jednalo o zcela odlišnou problematiku, u níž ani nebylo lze předpokládat promítání případných zpravodajských poznatků do formální spisové dokumentace žadatele o azyl. Tento závěr soudu přitom potvrzovalo i odůvodnění žalobcem ve správním řízení předloženého originálu rozhodnutí o udělení azylu, které se o žádné, žalobcem tvrzené skutečnosti byl jen prosté spolupráce se zpravodajskou službou CIA nedovolovalo. Soud dále v této souvislosti rovněž připomíná, že žalobce tento důkaz navrhl i

s vědomím, že, ač nesl v projednávaném případě důkazní břemeno, v předstihu před podáním své žádosti o vydání osvědčení předmětný Spolkový úřad pro migraci a uprchlíky neoslovil ohledně případné existence takového spisu žadatele o azyl, když současně se svou žádostí o vydání předmětného osvědčení žádné jiné důkazy o jím tvrzené formě odboje a odporu proti komunismu fakticky nepředložil. Nad rámec této skutečnosti soud rovněž žalobce upozorňuje, že v projednávané věci se navíc uplatňovala zásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, která žalované ani neumožňovala přihlížet v rámci jí vedeného odvolacího řízení k novým návrhům na provedení důkazů, které účastník mohl (a v daném případě dokonce měl) předložit dříve; k těmto důkazům tak z povahy věci nemůže bez dalšího přihlížet ani správní soud. Soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod ani pro provedení takto žalobcem navrženého důkazu.

38. Pokud se jednalo o ostatní navrhované důkazy, soud ověřil, že již byly součástí správního spisu, tedy tvořily podklad pro napadené rozhodnutí a, co do důkazní hodnoty, byly žalovanou v napadeném rozhodnutí řádně vyhodnoceny. Pokud pak v případě navržené svědecké výpovědi pana M. O. správní orgán prvního stupně, ani žalovaná, k jeho výsledku pro nadbytečnost nepřistoupili z důvodu, že takto navržený důkaz nemohl s ohledem na obsah e-mailového sdělení pana M. O. ze dne 3. 11. 2016 prokázat skutečnosti žalobcem v řízení tvrzené, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a rovněž sám z téhož důvodu k provedení výsledku svědka nepřistoupil. Soud přitom neseznal, že by provádění důkazů navržených žalobcem, jakož i důkazů opatřených vlastní aktivitou správních orgánů, v projednávané věci vykazovalo jakékoliv vady, zvláště když soud přihlédl ke skutečnosti, že povinnost nést důkazní břemeno spočívala na straně žalobce, nikoliv správních orgánů. Právě neunesení důkazního břemene ze strany žalobce tudíž nyní nemůže být soudem přičítáno k tíži správním orgánům, nýbrž jen a pouze žalobci samému.
39. Žalobní námitky pod **druhým žalobním bodem** žalobce uvedl svým prohlášením, že se již před emigrací výrazně vymezoval proti komunistickému režimu např. v rámci uměleckého uskupení Autorodeo, s nímž plánoval zahraniční cestu, před kterou byl však zadržován bez sdělení obvinění a vyslýchán ve věznici Plzeň – Bory. V návaznosti na toto v předchozím řízení nijak konkrétněji neprokazované tvrzení přitom nyní v žalobě označil za naplňující formu odboje a odporu proti komunismu uvedenou v § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 262/2011 Sb.
40. Soud v první řadě k tomuto námitkovému okruhu předesílá, že ze spisové dokumentace v projednávané věci nevyplývá, že by žalobce svou žádost o vydání osvědčení ve smyslu zákona č. 262/2011 Sb. koncipoval jinak než ve vztahu k jeho spolupráci se zahraničními zpravodajskými službami a opíral o formu odboje nebo odporu proti komunismu ve smyslu § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 262/2011 Sb. z důvodu spolupráce se skupinou Autorodeo (byť se o skupině Autorodeo a s tím údajně souvisejícím výsledku ve věznici Plzeň – Bory v průběhu řízení zmiňoval). Takovou skutečnost tedy žalobce prvně uvedl teprve v žalobě proti napadenému rozhodnutí, když ani v odvolání nebylo sebemenší zmínky o tom, že by žalobce svou žádostí o vydání osvědčení usiloval o vydání osvědčení ve vztahu ke své tuzemské činnosti v uskupení Autorodeo ve vazbě na formu odboje a odporu proti komunismu podle § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 262/2011 Sb. Jestliže přitom žalobce ve své žalobě předestřel zcela nový (jiný) důvod podání své žádosti, který nebyl předmětem přezkoumávaného správního řízení v projednávané věci, nemůže nyní správním orgánům logicky vyčítat, že se tímto důvodem, u něhož svou údajnou odbojovou činnost nijak blíže nespécifikoval, blíže nezabývaly.

41. Právě z tohoto důvodu spočívajícího na jeho straně, a nikoliv tedy na straně správních orgánů rozhodujících v projednávané věci, tak žalobce bez objektivní příčiny počítával, že tuto jeho činnost žalovaná nevzala jakkoliv v odůvodnění napadeného rozhodnutí v úvahu. Zdejší soud proto usoudil na faktickou mimoběžnost takto vzneseného okruhu žalobních námitek. Toutéž optikou je třeba podle přesvědčení soudu hledět rovněž na související návrhy žalobce na provedení důkazů svědeckou výpovědí neadresně uvedených „členů Autorodeo“ a blíže nespecifikovaných, nekonkrétních, nedatovaných a co do původu zcela nejasných „záznamů o činnosti Autorodeo“. Odhlédne-li soud od naprosto nedostatečného a nekonkrétního vymezení takto žalobcem činěných návrhů na provedení dokazování, nepřispěly by takto dodatečně soudem prováděné (v zásadě tedy rovněž mimoběžné) důkazy k objasnění těch skutečností, které jsou pro projednávanou věc a její výsledek rozhodné, tj. skutečností týkajících se údajné spolupráce žalobce se zahraničními zpravodajskými službami.
42. Soud však zároveň *obiter dictum* v nyní souzené věci dává za pravdu žalované, která ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že by takto žalobcem dodatečně namítaná forma odboje a odporu komunismu nemohla naplnit předpoklady stanovené v § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 262/2011 Sb., a to již jen z toho důvodu, že nebyla, a z povahy věci ani nemohla být, prováděna žalobcem v zahraničí, když žalobcem uváděné uskupení „Autorodeo“ žádné aktivity v zahraničí podle dosavadních tvrzení žalobce ani nevykonávalo.
43. Následně soud přikročil k vypořádání žalobcem naposledy předestřené **třetího žalobního bodu**, jehož jádrem zůstala původně odvolací námitka žalobce, že řízení před správním orgánem prvního stupně bylo zatíženo procesní vadou, kterou nadto žalovaná v napadeném rozhodnutí potvrdila. Na rozdíl od žalované byl však žalobce toho názoru, že vzhledem k nedostatku původních důkazních listin bylo nutno se v řízení zabývat všemi důkazy, navíc takto obsáhlými (46 stran), tudíž tato procesní vada měla podle žalobce vliv na průběh řízení v projednávané věci a na zákonnost napadeného rozhodnutí.
44. Soud ani v tomto případě neshledal důvodnost tohoto žalobního bodu, a to zásadně ze shodných důvodů, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí v projednávané věci již uvedla žalovaná.
45. Soud se zcela ztotožnil se závěrem žalované o tom, že se sice o procesní vadu v řízení na straně správního orgánu prvního stupně jednalo, ovšem toliko ve vztahu k části takto nově do spisu založených dokumentů v rozsahu na č. l. 37 – 45 spisu, počínaje dokumentem nazvaným „vyřízení rozhodnutí“ ze dne 11. 6. 1991 a konče protokolem o hlavním líčení ze dne 10. 6. 1987. Formálně i materiálně vzato tak všechny ostatní spisové podklady již součástí spisové dokumentace byly, neboť je již dříve do spisu správnímu orgánu prvního stupně poskytl Archiv bezpečnostních složek, resp. Okresní soud Plzeň - město, a to v digitální podobě na nosiči CD (srov. k tomu č.l. 20 správního spisu). Byť se však v této části spisové dokumentace v rozsahu nikoliv 46 stran, jak tvrdil žalobce, nýbrž pouze 16 stran, i podle soudu o procesní vadu jednalo, když žalobci nebyla podle § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se s těmito novými dokumenty před vydáním prvostupňového rozhodnutí, nemohlo se ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu jednat o takovou vadu, o níž bylo lze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost. S významem předmětných dokumentů musel být žalobce jednak bezpochyby dobře obeznámen, neboť se týkaly jeho trestního stíhání za trestný čin nedovoleného opuštění republiky (a následné rehabilitace); především však tyto podklady nebyly pro rozhodnutí ve věci jakkoli podstatné, protože žalobce svou protikomunistickou činnost nespatoval ve spáchání trestného činu nedovoleného opuštění

republiky. Žalobci neoznámené spisové podklady, které z velké části zahrnovaly průběh rozhodování o použití amnestie na osobu žalobce ze dne 29. 5. 1989 (rozsah 3 strany), resp. rehabilitační soudní spis (rozsah 4 strany) z měsíce června 1991, tak nijak neprokazovaly, ani nebyly způsobilé prokázat, ve vztahu k žalobci a projednávané věci jeho protikomunistickou činnost, která se měla odehrávat v průběhu roku 1987, tedy po emigraci žalobce z Československa. Z důvodů věcného a časového nesouladu s předmětem řízení tedy podle závěru soudu nemohly správním orgánem prvního stupně neoznámené spisové podklady sehrát jakkoli významnou roli s dopadem do zákonnosti, či správnosti prvostupňového rozhodnutí, a potažmo taktéž napadeného rozhodnutí – jinými slovy řečeno, správní orgán prvního stupně sice dané dokumenty do spisu založil, ve svých úvahách ohledně vlastního posouzení věci (důvodnosti žádosti) z nich ovšem nijak nevycházel. Aniž by přitom soud zpochybňoval význam povinnosti správního orgánu seznámit účastníky řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu s podklady rozhodnutí, v tomto případě by zrušení napadeného, potažmo prvostupňového rozhodnutí pro vady řízení představovalo přepjatý formalismus, který by neměl žádný dopad do substantivní stránky věci, pokud předmětné dokumenty podkladem pro závěr o nevyhovění žádosti žalobce fakticky nebyly a ani nemohly být.

46. Pro úplnost pak zdejší soud dodává, že námitku nedostatečného poučení žalobce v řízení, jak přesně měl svá tvrzení uvést a dokladovat, a námitku neoprávněného přenesení důkazního břemene na žalobce výslovně meritorně nevypořádával (problematické důkazního břemene v tomto typu řízení se soud věnoval v rámci vypořádání ostatních žalobních námitek výše), protože je žalobce uplatnil opožděně teprve v replice k vyjádření žalované ze dne 22. 7. 2019, čili zcela zjevně až po uplynutí lhůty k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, která skončila dnem 16. 6. 2018 (srov. § 71 odst. 2 s. ř. s.). V tomto směru tedy zdejší soud aproboval konstantní závěry soudní judikatury, konstatující, že „*v replice podané po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby ... nemůže žalobce vznášet nové žalobní body...*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 1 Afs 54/2006 - 86).

VII. Závěr a náklady řízení

47. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nad rámec běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu